

Доставен

На един от хълмовете в самия край на малкото градче Витерцайн се издигаше старата къща, полускрита в гората.

С настъпването на нощта, когато очертанятията на къщата и гората започваха да се размиват в тъмнината, къщата придобиваше зловещ вид. В една такава свъсена и гърждовна октомврийска вечер от гаража се показа гжип.

Високо над него сякаш горяха две огнени очи – или поне така изглеждаше. Всъщност това бяха табанските прозорци на къщата, те светеха като котешки очи, от които само едното изглеждаше със зеница. При повнимателно възглеждане ставаше ясно, че зеницата е кресло с висока облегалка.

В креслото седеше жена. С помощта на дистанционно в ръката си тя намали светлината и стаята потъна в полумрак.

Пред погледа на жената се откри невероятна гледка към града. Виждаха се като на длан

мокрите, блестящи покривци, светлините на автомобилите и уличните лампи фенери, както и ярко осветеният дворец, кацнал на най-високия хълм на Витерцайн.

Жената обичаше тази гледка повече от всичко на света. В скута ѝ лежеше голямо, тежко животно. Тя галеше меката му козина и го почесваше между ушите. Колко фини и деликатни бяха тези уши! Колкото и странно да бе, ушите принадлежаха на хищник, от който се разнасяше приятна миризма...

Животното не помръдваше. Не защото почесването между ушите толкова му харесваше, а защото бе упоено. Бяха го упоили с една инжекция и след това го бяха доставили на жената. Животното бе уловено само преди няколко часа. Щеше да се събуди след няколко минути и тя искаше да се наслади на всяка секунда от събуждането му.

- О, чудо на природата... - произнесе жената с треперещ от възлнение глас.

Усещаше топлината на животното и чуваше бавното му и спокойно дишане. После започна да го гали по рошавата опашка.

- Нямам търпение козината ти да стане гъста и пухкава! - прошепна тя, изпълнена с копнеж.

Хищникът бе все още с тънката си лятна

козина. Но есенният вятър, удрящ по прозорците, напомняше за идващите студени дни.

- Твоята козина ще се превърне във великолепна кожа - продължи тя и в гласа ѝ се долаби алчност.

Кожите бяха животът ѝ. Бе готова да убива заради тях.

Животното се размърда и одраска жената по крака.

- Време е да те прибираме в кошничката ти - жената не може да съържи кикота си. - Това ще е последният ти дом. Но не се страхувай. Няма да си сам. Роднините ти вече те очакват.

Време за размисъл:

Какво би могло да е животното в скута на жената?

Вигим срещу неvigим

- Готов ли си? Ало! Ало! - викаше Яго в смартфона си.

Момчето стоеше пред стената, обграждаща стария град на Витерщайн, и нетърпеливо се поклащаше върху скейтборга си.

- Ха-кшшшшш-о? Яго? Кррр-кшш... Покриетието тук е толкова *кш-кшшш*... - чу се от телефона.

Яго нервно подгръпна плитките си раста, които не бяха обичайна гледка за Витерщайн, както и много други неща у Яго. Завидните умения, с които караше скейтборга си, например. Сега той искаше да ги докаже по неопровержим начин в едно състезание.

- Чувам те! Да тръгваме, преди да е заваляло като из ведро - викна Яго, вперил поглед в надвисналите сиви облаци.

- Добре, слушай командата ми: три, две, едно - *старт!*

Яго натисна хронометъра на телефона си

и се отблъсна с десния крак от земята.

Скейтбордът му се устреми напред като стрела. Няколко гълъба, които си кълвяха небезпокоявано наоколо, се разлетяха стреснати.

- Напред! - извика Яго и се понесе по главната улица, която пресичаше стария град. Той се оттласкваше все по-силно и по-силно и се носеше все по-бързо и по-бързо.

Магазинчетата и кафенетата в пешеходната зона се сляха пред очите му в цветна ивица. За щастие, мрачното време бе накарало повечето хора да се приберат по домовете си. Малкото останали пешеходци никак не му пречеха и той с лекота ги заобикаляше. Якето му плъщеше, а плитките му се вееха като знамена.

- Не забавяй! Загръж темното! По-бързо! - говореше сам на себе си Яго.

Ето че профуча през пазарния площад. Къде ли е съперникът му? Някъде зад него? Или наравно с него? А може би *пред* него?

„Усещането е доста странно - да се състезаваш с някого, когото не виждаш“, помисли си момчето.

Скейтбордът изтрополя по паважа, взе един остър завой и се насочи към някакво огромно препятствие.

- О, не! - ужаси се Яго.

Кола с ремарке стоеше напреки на улицата. Да спре ли? И да изчака, докато колата се изтегли?

„Не, никои няма да ме спре!“, стрелна се гневна мисъл през главата му.

Половината ремарке бе пълно със саксии с цветя. Останалата част бе празна.

Яго тласна скейтборда под ремаркетото, а самият той се метна върху него и се прехвърли от другата му страна точно когато скейтбордът се показва отдолу.

Отново стъпи на скейтборда и бясното спускане продължи.

Последни триста метра. Сега наистина трябва да даде всичко от себе си. Трябва да спечели! Устата му бе пресъхнала, бузите му горяха, чувстваше се като ракета, сякаш самата скорост се бе вселила в него.

Ето че мина покрай училището, взе един малък завой и най-после видя целта – западната стена на стария град. Последен напън!

Пред стената растеше чепат дъб, чиито корени бяха разпукали паважа. Яго полетя право към един дебел корен, който, заедно с основата на ствола на дървото, образуваше нещо като скосена подкова, напомняща писта.

Яго се възползва отлично от тази импровизирана писта. Плъзна се нагоре по корена и

преди да стигне до най-стръмната част, отскочи от скейтборда, превъртя се във въздуха, а скейтбордът вибрираше между краката му като пумпал. Перфектно изпълнено!

БАМ!

Яго отново се приземи върху корена и се спусна надолу по него, като не пропусна да закове хронометъра.

- Уф... пет минути, трийсет и три секунди - момчето запъхтяно погледна екрана на смартфона си и отмахна една плитка от мокрото си от пот чело. - Не е зле.

Гореше от нетърпение да научи как се е представил съперникът му. Дали той щеше да даде по-добро време? Но преди да зърне лицето му, трябваше да е максимално предпазлив. Никои не биваше да узнае тайната им.

Яго изчака някакъв човек, който разхождаше миниатюрното си куче, да свие в една странична уличка. След това се огледа. Нямаше никого.

„Хайде, обирай си крушите!“, помисли си Яго и се промъкна през тесния процеп между дъба и стената. После почука по един полуразрушен камък в стената четири пъти по-продължително и веднъж по-кратко. На езика на морзовата азбука това означаваше: пътят е свободен.

Старата стена започна да пука и да пращи. След това в сянката на дъба се отвори тайна врата:

Тест:

Морзовата азбука е начин за предаване на съобщения, при който буквите са представени чрез комбинация от дълги и къси сигнали. Късият сигнал се нарича точка и продължителността му е една единица. Дългият сигнал се нарича тире и продължителността му е три единици. Сигналите могат да са звукови или светлинни. „SOS“ е международен морзов сигнал за бедствие. Знаете ли как се сигнализира SOS на морзова азбука?

- а) три точки, три точки,
три тирета
- б) три точки, три тирета,
три точки;
- в) три тирета, три тирета,
три точки.

* Отговорите са на стр. 102.